

GĂZETA TRANSILVANIEI

Redacția:

Brașov, Str. Regele Carol I. Nr. 56—58.

Telefon 1510.

Administrația: Calea Victoriei 35.

Telefon: 2226.

Intemeiată la 1838 de GHEORGHE BARIȚIU

Apare de două ori pe săptămână

„Nu se poate ca un neam din lume, fie el chiar numai un trib de sălbateci, să nu-și pună cu durere sfâșietoare problema pământului său, în fața unei năvăliri străine”.

CORNELIU Z. CODREANU

10 Decembrie 1922

„Eram încă la Iena, când într-o bună zi am fost surprins de vestea, că întreaga studențime română dela toate universitățile, s'a ridicat la luptă. Această nebănuită de nimeni manifestare a tinereții românești a fost o izbucnire vulcanică pornită din adâncurile nației. Ea s'a manifestat mai întâi la Cluj, în inima aceluia Ardeal care a luat poziție oridecâteori neamul s'a găsit în impas, pentru ca aproape concomitent să irumpă violent în toate celelalte centre universitare.

Intr'adevăr, la 3—4 Decembrie, la București, Iași, Cernăuți, sunt mari manifestații de stradă. Intreaga studențime română este în picioare ca într'un ceas de mare răspântie. Pentru a miia oară rasa aceasta, a pământului, amenințată de atâtea ori în decursul veacurilor, își arunca tineretul în fața primejdiei, spre a-și salva ființa. Un mare moment de electrizare colectivă, fără pregătire prealabilă, fără discuții pro și contra, fără decizi luate în comitete, fără ca cel puțin cel din Cluj să se cunoască cu cei din Iași, Cernăuți, București. Un mare moment de iluminare colectivă ca lumina unui fulger în milocul unei nopți întunecoase, în care o tinerime întreagă își vedea linia de viață a ei și a neamului.

Această linie trece luminoasă dealungul întregii noastre istorii naționale și continuă virtual dealungul întregului nostru viitor românesc, indicând calea de viață și de onoare pe care va trebui să mergem și noi și strănepoții noștri, dacă vom viața și onoare pentru neamul nostru.

Generațiile se pot așeza pe această linie, se pot apropia sau îndepărta de ea. Având puțința deci, de a da pentru neam dela maximum de viață și onoare, până la maximum de desonoare și rușine.

Câteodată pe această linie se ridică numai indivizi izolați, părăsiți de generațiile lor. În momentul acela, ei sunt neamul. Ei vorbesc în numele lui. Cu ei sunt toate milioanele de morți și de martiri ai trecutului și viața de mâine a neamului.

Aici nu interesează majoritatea, fie ea de 99%, cu părereile ei.

Nu părereile majorității determină această linie de viață a neamului. Ele, majoritățile, se pot numai apropia sau îndepărta de ea, după starea lor de conștiință și virtute sau de inconștiență și decădere.

Neamul nostru n'a trăit prin milioanele de robi cari și-au pus gâtul în jugul străinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, prin toți haiducii, cari în fața jugului străin nu s'au supus, ci și-au pus flinția în spate și s'au ridicat pe potecile muntților, ducând cu ei onoarea și scânteia libertății. Prin ei a vorbit atunci neamul nostru, iar nu prin „majoritățile” lase și „cuminții”. Ei înving sau mor; indiferent. Pentru că atunci când mor, neamul trăiește întreg din moartea lor și se onorează din onoarea lor. Ei strălucesc în istorie ca niște chipuri de aur care, fiind pe înălțimi, sunt bătute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari și cât de numeroase, se așterne întunericul uitării și al morții. Aparține istoriei naționale, nu acela care va trăi sau va învinge — cu sacrificarea liniei vieții neamului — ci acela care, indiferent dacă va învinge sau nu, se va menține pe această linie.

Ea este predeterminată de înțelepciune

Sărbătoarea studențimii

— Discursul domnului Horia Sima — Comandantul Mișcării Legionare

Luând cuvântul la sărbătoarea zilei de 10 Decembrie dela Casa Studenților din București (reportajul în pag. 8), d. Horia Sima, comandantul Mișcării Legionare și vice-președintele Consiliului de miniștri, a spus:

Acest 10 Decembrie îl sărbătorește studențimea într'un cadru și o atmosferă cu totul deosebite de cele anterioare. Altădată, guvernele străine de sufletul popoului nostru împiedecau prin mijloace bine cunoscute libera manifestare a studențimii, aducând ca justificare nevoia de a apăra ordinea de nimeni amenințată și un stat care de douăzeci de ani a fost într'un continuu război cu nația. Această ostilitate împotriva studențimii s'a înăsprit în ultimii ani și a culminat cu prigoana din 1938, când numele de student a fost asimilat, în concepția de guvernare a regimului dispărut, cu acela de infractor permanent al statului, pentru că studențimea a refuzat să se încadreze într'o ordine impusă de sus și pentru că a participat, cu toate forțele, până la epuizare, în lupta în care se afla angajată pe viață și pe moarte Mișcarea Legionară.

Îndată după război, în plin entuziasmul României mari, numai sufletul studențimii a întrezărit primejdiiile care amenințau viitorul Patriei noastre și a vibrat la fenomenul de descompunere morală al nației românești sub acțiunea iudeo-masoneriei, care, prin adâncire, nu putea duce decât la un desnodământ fatal pentru țară.

Anul 1918 ne-a adus unitatea teritorială. Odată cu această unitate, idealul care a dat sens de viață și a însuflețit atâtea generații, a dispărut și intrat în istorie.

DECADENȚA VECHILOR CARMUIRI

O falsă concepție care s'a ivit îndată după război predica în locul idealului o atitudine defensivă a unor oameni cuminți, care nu mai au nimic de revendicat și a căror misiune se limitează la

pastrarea unei situații câștigate. Au uitat însă acei cari țineau asemenea lecții de naționalism inofensiv, că unitatea teritorială nu atrage dela sine și unitatea spirituală a unui popor, singura hotărâtoare pentru destinul ei istoric. Însă această unitate spirituală nu se putea realiza decât prin proiectarea în departările veacului nostru a unui ideal destul de luminos și de mare ca să poată înmănușia toate eforturile națiunii noastre. Tocmai în acest moment critic al istoriei românești, când se consumase un ideal, clasa noastră conducătoare nu a fost capabilă să intervină și prin absența ei a dovedit slăbiciunea și decadența.

Dacă și înainte de război a existat masonerie și masoni, pătura conducătoare a țării, conștientă și naționalistă, a utilizat aceste forțe care dominau atunci în lume, pe care le impuneau conjunctura internațională, pentru interesele țării lor.

Dela război încoace însă, s'a petrecut un fenomen de subplantare a păturei noastre conducătoare și o înlăturare pe nesimțite a elementelor legate de pământ și de sufletul patriei și înlocuirea lor cu alte elemente de structură cosmopolită, care a servit și utilizat statul românesc cu toate resursele lui, pentru apărarea puterii mondiale a iudeo-masoneriei.

Numai așa se explică că, din pătura noastră conducătoare, la un moment dat a putut să se ridice și să domine această excrescență abominabilă a genului uman, această întrupare a tot ce poate să fie mai odios și criminal în omenire: Armand Călinescu.

OAMENI FĂRĂ IDEAL

Întrebam oamenii din lumea veche: Unde mergeați? Și care era idealul vostru politic și spiritual? Și vă răspund cu foarte simplu: Nu aveți nici un ideal pentru că o anumită tehnică a îmbogățirilor rapide nu poate constitui un ideal, iar drumul vostru era fără orizont. De atâtea ori am fost indoctrinați că idealul

nea lui Dumnezeu; ea a fost văzută, în ziua de 10 Decembrie, de studenții români. Și în aceasta stă valoarea zilei: o întreagă tinerime românească a văzut lumina.

La 10 Decembrie, delegați din toate centrele, se adună la București, își fixează în zece puncte ceea ce au crezut că formează esența mișcării lor și se declară greva generală pentru toate Universitățile, cerându-se realizarea acestor puncte. Nu este 10 Decembrie mare prin valoarea formulării care s'a făcut atunci, după cât au putut delegații formula din esența adevărului care frământa sufletul întreg al studențimii române. Este mare prin miracolul trezirii acestei tinerimi la lumina pe care a văzut-o sufletul ei. Este însemnată ca zi a hotărârii. A hotărârii la acțiune, a declarării războiului sfânt, care va cere acestei tinerimi române atâtea țarie de suflet, atâtea eroism, atâtea maturitate, atâtea jertfe cunoscute și necunoscute, atâtea morminte! 10 Decembrie 1922 cheamă tineretul pământului acestuia la un mare examen.

Nici cei din București și nici eu care eram departe și nici alții, care poate erau copii prin liceu, dar care astăzi lanțezesc în adânci închisori sau dorm sub pământ, n'am crezut că ziua aceasta ne va purta prin atâtea primejdii, și ne va aduce atâtea lovituri și atâtea răni în lupte pentru apărarea țării noastre.

La București, Cluj, Iași și Cernăuți,

izbucniri formidabile ale maseelor studențești, care, conduse de puterea lor de intuiție — accentuez: nu de conducători — se îndreaptă spre dușman. Ele vizuează în primul rând presa jidănească: „Adevărul”, „Dimineata”, „Mântuirea”, „Opinia”, „Lumea”, focare de infecție morală, de otrăvire și zăpăcire a Românilor.

Se îndreaptă pentru a le distruge, dar și pentru a arăta popoului român primejdia primei linii inamice, față de care el va trebui să fie în gardă. Manifestația contra presei înseamnă: declararea ei de dușmană a intereselor naționale și prin aceasta atragerea luării aminte a Românilor de a nu se lăsa induși în eroare, orbiți sau conduși de presa scrisă de jidani sau de Români jidăniți.

Presa aceasta atacă ideea religioasă la Români, slăbindu-le astfel rezistența morală și rupându-le contactul cu D-zeu.

Presa aceasta împrăstie teorii anti-naționale, slăbindu-le credința în națiune și rupându-i de pământul țării, de dragostea pentru el, pământ care în toate timpurile a fost un îndemn la luptă și sacrificiu.

Presa aceasta prezintă fals interesele noastre românești, desorientând și îndreptând pe Români pe linii opuse intereselor naționale.

Presa aceasta înalță mediocritățile și oamenii capabili de corupțiune, pentru că străinul să-și poată satisface interesele

României s'a împlinit și că acum nu aveam decât să ne apărăm frontierele, fără să știți că un popor care nu dorește nimic nou, care se mulțumește să consume din ceea ce a câștigat, e condamnat morții.

Frontierele unei țări se mențin prin forța lăuntrică a unui popor și când această forță lipsește, ele se prăbușesc. La noi a existat această putere a sufletului românesc, dar v'ați pus deacurmezișul ei și ați încercat, prin toate mijloacele, dela persuasiune până la asasinat, să o nimiciți.

Ați reușit să dărâmați frontierele țării, dar n'ați rușit să dărâmați această forță: Mișcarea Legionară. Tot atacul concentrat al iudeo-masoneriei nu a putut stinge flacăra unei credințe mari, atât prin puterea ei de ofensivă, cât și prin puterea ei de rezistență.

N'ați avut un ideal atunci și vă repet acum întrebarea: Dacă aveți acum un ideal sau v'ați făcut un ideal din dispariția Regimului Legionar?

E adevărat că e pe cale să dispară lumea consiliilor de administrație, a jafului din averea statului, a fondurilor secrete, a exploatării țăranilor, muncitorilor și intelectualilor. E pe cale să dispară lumea hrubelor masonice, lumea a celor care se simțeau atât de bine în tovarășia rentabilă a iudeilor.

Însă acei care profetizează prăbușirea țării sub conducerea regimului legionar, le răspund că nu se poate prăbuși, pentru că astăzi însăși țara conduce.

Există acum o susceptibilitate aproape maladivă oridecâteori se calcă și cea mai neînsemnată parte a unui text de regulament. De unde a apărut acest simț excesiv de legalitate și dreptate? Să fie succesul regimului legionar, care l-a schimbat atât de repede? De ce nu au manifestat înainte, când trupurile legionarilor zăceau asvârlite pe străzi?

Oamenii miilor de ilegalități și crime cer dela legionari să fie sfinți și zei, du-

(Continuare în pag. 8-a)

lui, și coboară valorile morale care nu se vor preta a face servicii iudaismului și intereselor acestuia.

Presa aceasta otrăvește sufletul neamului, dând zilnic și sistematic publicitate crimelor senzaționale, legăturilor imorale, avorturilor, aventurilor.

Presa aceasta omoară adevărul și slujește minciuna cu perseverență diabolică, întrebuintează calomnia ca armă de distrugere a luptătorilor români.

De aceea un Român trebuie să fie atent când citește o foaie jidănească, stând în gardă față de fiecare cuvânt ce nu e la întâmplare aruncat și căutând a descifra planul iudaic cu care el a fost scris. Asupra acestor chestiuni voește mișcarea studențească să atragă luarea aminte a tuturor Românilor, atunci când ea se îndreaptă către redacțiile jidănești, declarându-le vrăjmașo ale popoului român.

Am accentuat că izbucnirile formidabile ale maseelor studențești erau conduse de puterea lor de intuiție și nu de conducători. Pentru că e ușor ca cineva să îndrepte câțiva indivizi către casa cuiva, pentru a-i face manifestație ostilă. Când însă marile mulțimi se îndreaptă cu ostilitate, din porunca instinctului lor, către cineva, acela este condamnat fără apel ca vrăjmaș național.

CORNELIU ZELEA CODREANU
(Din cartea „Pentru Legionari”).

Minte și inimă românească

Chemare nouă

Din marile prăbușiri morale și materiale în care poate cădea un om sau un neam, nimeni și nimic nu-l poate ridica și repune în viața lui de înălțare, decât un ideal mare și sfânt.

Un ideal, deosebit de micile lipsuri ale prezentului, care să ardă puternic în fața cugetului și să-l îndemne a-l urma și a-l împlini. Un asemenea ideal a condus neamul nostru prin cele vremi de restriște. Acesta a fost idealul nărilor tuturor fiilor lui într-o țară liberă.

Un asemenea ideal trebuie susținut în fața celor mulți de slujitorii destoinici, dat din generație în generație cu grije mare să nu se stingă, pentru că e vai de omul sau neamul care și-a pierdut sau nu și slujește idealul său.

Un altar la care s'a slujit pentru acest ideal în Ardeal a fost „Gazeta Transilvaniei”. Vreme de o sută de ani și mai bine, această Gazetă a slujit cu devotament acestui ideal.

E adevărat că uneori, mai ales de la război încoace, „Gazeta” pare a-și fi pierdut cumpăna, a fost țărâță în preocupări piezișe și nu a mai rămas îndrumătorul drept al sufletului neamului, a slujit pe unii și și-a uitat de alții. S'a depărtat de sufletul curat al poporului și câteodată apăreau în ea judecăți asupra acestui suflet văzute, sau prin ochelari străini sau prin teorii care numai cu firea poporului nu se potriveau. Scria fiecare ceace credea el și nu pentru că aceasta se potrivea sau nu cu idealul nostru. Lumina „Gazetei” a pălpăit încet în acești din urmă douăzeci de ani, ca de altfel întreg neamul.

Dar iată, că dintr'o mare durere, dintr'o certare a lui Dumnezeu, neamul s'a trezit din dulceaga trăire a tuturor plăcerilor și luxului și începe o viață nouă.

Bine este că în slujba acestei reînvieri a neamului s'a ales în Brașovul celor dintâi apostoli ai scrisului, această veche tribună a redemptării.

Se cuvine această ca o pildă recunoștință și înțelegere a întemeietorilor ei, ca o legătură cu trecutul eroic, ca o reînviere a tradiției sănătoase a neamului. De acum, „Gazeta” va avea să fie iar povătuitorul sufletului românesc din Ardeal, pe drumul biruinței. Vi fi iar dascălul în inima căruia se încrușișează durerile și bucuriile tuturor. Pentru aceasta are nevoie de slujbași și sprijin moral. Măcar în ceasul al 11-lea, toți bunii români vor înțelege chemarea ce se face din pragul acestui altar.

Ea va sfătui cu înțelepciunea bătrână și cu tăria duhului nou legionar gândul tuturor și va pregăti sufletul neamului pentru biruința, care chiar prin sacrificiul vieții, va trebui să vină.

În fața neamului nostru stau astăzi două mari idealuri, care nu se pot împlini, unul fără altul. Este întâi, idealul reîntregirii granițelor scumpei noastre țări.

Dorul de frații rămași sub stăpâniri străine, conștiința dreptății noastre absolute, nu ne dau astămpăr, ca zi de zi să muncim pentru împlinirea acestui ideal.

Dar aceasta nu se poate împlini până nu începem să împlinim altul: idealul reînnoirii noastre sufletești. Cum zice Cartea Sfântă: „Să lăpădam pe omul cel vechiu, cu poftele și ambițiile lui și să ne îmbrăcăm în omul cel nou”.

Cea mai mare reformă e reforma omului. Schimbarea și apropierea lui de Dumnezeu. Când această reformă se va împlini, atunci lanțurile umilitoare pe care păcatele noastre le-au pus pe trupul țării vor cădea, vor trebui să cadă, căci așa cere dreptatea divină.

Pe acest plan spiritual și național integral se așează misiunea „Gazetei Transilvaniei” în acest început de înviere națională.

Pr. VASILE COMAN

Mărunte

Primele bilete de bancă au fost puse în circulație în China, cu 2800 de ani înainte de Hristos, adică acum 4740 de ani. În foarte multe privințe aceste bilete aveau note comune cu cele din zilele noastre, căci purtau numele băncii, data emisiunii, un număr progresiv, semnătura funcționarului care a ordonat emisiunea lor și valoarea biletelor indicată în cifre și în litere. Pe marginea acestor bilete se putea citi următorul sfat, cu iz filosofic:

„Câștigă când poți, cheltuiește cu grijă”.

Biletele erau scrise cu cerneală albăstră, pe cartoane fabricate din fibre de trestie. Un exemplar se găsește în muzeul din Leningrad.

★

Odată pe an — povestește Herodot — în fiecare sat din Caldea toate fetele de măritat erau adunate și expuse la bălciu, cele frumoase deoparte, cele urâte de alta. Un strigător începea să o descrie pe cea mai frumoasă, cerând prețul, care era vărsat într'o cassă a satului spre a răscumpăra un bărbat pentru cea mai urâtă. Cea mai urâtă, scoasă la licitație, flăcăii nu mai strigau suma ce o oferă, ca la cea frumoasă ci suma pe care o cer pentru a o lua în căsătorie.

În chipul acesta și femeile urâte se puteau căsători cu banii câștigați de cele frumoase.

Expoziția pictorilor Morres, Schachl și Boege

Plastica sași'or

Cunosc și urmăresc de mult manifestările de artă plastică ale concetățenilor noștri sași. Ele sunt o bucurie nu numai pentru populația germană, ci și pentru noi, Români, în a căror vecinătate imediată se produc, dându-ne astfel puțința de a ne împărtăși din sufletul și concepția de frumos a unor artiști adevărați. Nume cum sunt acelea ale lui Hans Eder sau Fritz Kimm, nu aparțin numai culturii săsești, ci se înscriu în patrimoniul artistic al întregii țări românești. Ca în fiecare an și în toamna aceasta au început expozițiile artiștilor sași, despre care îmi propun să dau seama, atrăgând publicului român atenția să le viziteze cu încrederea că va afla satisfacții estetice deosebite în ele.

În momentul de față sunt deschise două asemenea expoziții.

La „Redoute” expun trei artiști: Eduard Morres, Waldemar Schachl și F. Boege.

Sculptorul Boege expune un număr prea mic de lucrări, pentru a ne putea face o idee prea exactă asupra posibilităților sale. Sunt patru capete sculptate cu o grije atentă de reproducerea fidelă a realității, dovadă de deplină stăpânire a mijloacelor tehnice și o familiarizare cu materia în care lucrează. Am fi curioși să vedem însă sculpturi care să iasă din cadrul limitat al portretisticii și să intre în acela al imaginației aplicate materiei brute.

Pictorul Eduard Morres e cel mai fecund dintre cei trei expozați. Tablourile sale, fie peisagii — reproduceri ale naturii din Bucegi mai ales — fie portrete — capete de copii, în acvarelă, sau un autportret în ulei — sunt reprezentative pentru realismul academic de școală germană, așa cum se învâță el mai ales la München. Pictorul Eduard Morres manifestă o grijă pentru desen și compoziție și pentru detaliul realist, lăsând colorismul pe al doilea plan. Fantezia și subiectivismul lipsesc din picturile sale. Ele sunt robuste și sănătoase reproduceri după natură, scopul de căpetenie propus de artist fiind fidelă și obiectiva transpunere a culorilor naturale și a contururilor reale. În tot, se manifestă un bun simț burghez, o vigoare germanică și o dragoste epică de natură. Pictorul nu e un liric, ci un observator laborios și impersonal. Grija lui e să redea exact ce vede și nicidecum să ne impună o viziune originală picturală. Este un artist comod, confortabil și senin, care se poate încadra ideal într'o viață ordonată, calculată și lipsită de riscurile

experiențelor și de capriciul individua-

list. Waldemar Schachl expune îmai multe deseme, ce dovedesc multă fineță și mult lirism. E drept că majoritatea sunt portrete și ne apar într'o măsură ca un fel de exerciții ale pictorului pentru pictură. Dar desemeul e jumătate din pictură. Îmi place linia fină și sensibilă a desemeurilor sale și atenția mi-a fost reținută mai ales de o schiță în creion colorat, a Bisericii Negre, operă admirabilă în genul ei. Foarte interesante sunt însă și cele trei picturi în ulei ale sale, dintre care una cu un verde-cenușiu de o lumină sumbră mi-a amintit, ca și compoziția tabloului — trei țărani în costume săsești în colț, jos dominați de ziduri vechi și turnuri — de compoziția și culoarea tablourilor lui El Greco. Iar portretul femeii în costum național german e plin de viață și expresivitate. E păcat că pictorul n'a prezentat mai multe uleiuri.

A doua expoziție este într'o sală a liceului Honerus și este a profesorului Heinrich Schunn. Trebuie să mărturisesc că preferințele mele se îndreaptă înainte de toate spre acesta. Pictorul Schunn are o sensibilitate vie și bogată, ce se exprimă într'o formă modernă, fără nici o exagerare însă, fără niciuna din manifestările absurde ce păreau necesare legate de modernism. Schunn e modern prin aceea că acordă prioritate problemei culorii. Colorismul său e frumos în tot ceace trădează el ca sensibilitate delicată din sufletul pictorului. Acesta are predilecție pentru albastru și violet și are unele peisagii construite numai din două culori, albastru și verde, reușind însă numai cu acestea două o gamă subtilă de nuanțe. Estompările tablourilor — toate sunt acvarele — merg până la vaporozitate. Ceeace frapează e că în arta sa pictorul îmbină două caractere ce par contradictorii: o vigoare de linie și totuși o gingașie și delicatețe, lirice. Și împerecherea este reușită. Pictorul este și un sentimental, acvarele sale având o ușoară tendință de a exprima sentimente. El expune și trei uleiuri, dintre care două mi se par mai mult decorative, dar și în ele, mai ales în „natura moartă” se vede aceeași urmărire neobosită de a rezolva culoarea, problema capitală a picturii moderne.

Expozițiile acestea sunt o manifestare clară a sufletului săsesc, din cunoașterea căruia se poate realiza acea apropiere culturală româno-germană atât de necesară și atât de dorită de noi toți.

OCTAV ȘULUȚIU

Situația internă a Ungariei

Era de așteptat ca ungurii să reînceapă campania de presă împotriva României, pentru a atrage atenția cercurilor internaționale asupra altui obiectiv și a devia astfel preocupările cari țineau Ungaria și precara ei situație internă. De câteva zile, postul de radio Budapesta și întreaga presă maghiară varsă din nou râuri de otrăvă asupra noastră, acoperindu-ne cu cele mai sfruntate neadevăruri. Armistițiul de presă a fost nesocotit de unguri, astfel că ne putem lua toată libertatea să răspundem campaniei de denigrare, nu pe tonul lipsit de eleganță și mai cu seamă de argumente, ci în limita bunei cuviințe și înarmați cu date precise asupra frământărilor grave în cari se sbate actualmente Ungaria.

Postul de radio Budapesta s'a ocupat, în una din serile trecute, de situația internă a României, afirmând priure altele că, dela venirea regimului legionar la căma statului, țărănimea este „maltrată” și suferă „de foame și frig”.

Este lucru știut că cea mai puternică aderență pe care a avut-o Legiunea, încă dela întemeierea ei, a fost în sânul maselor țărănești. Dacă cronicarii unguri își aduc bine aminte, în ultimele alegeri partidul „Totul pentru Țară”, cu toate presiunile cari i-se pusese în cale, a scos 21% pe țară, din totalul voturilor exprimate, fiind astfel cel mai puternic partid de opoziție. Cu acel prilej, ziarul budapestan „Pesti Hirlop” scria următoarele:

„Garda de Fier a repurtat și în aceste alegeri o strălucită victorie. Dragostea țărănilor pentru șeful mișcării, d. Corneliu Zelea Codreanu, este atât de mare, încât în cel mai scurt timp, aderența țărănimii din România pentru acest partid va fi totală”.

Și mai departe: „Cercurile guvernamentale din România, cași cele internaționale de altfel (N. R.: Ziarul „Pesti Hirlop” era condus de un consorțiu evreesc) sunt îngrijorate de acest fapt”.

Înainte cu trei ani, prin urmare, ungurii recunoșteau dragostea țărănilor români pentru comandantul Mișcării Legionare. Comuniunea de simțire și înțelegere dintre conducerea Mișcării Legionare și țărănime nu se poate transforma deci, așa peste noapte, în „maltratare”, așa cum afirmă postul de radio Budapesta.

Cât privește a doua afirmațiune, că țărănimea din România suferă de foame și frig, răspundem: Cantitățile de grâu depozitate, precum și cele aflătoare la micii proprietari sunt suficiente pentru a satisface nevoile populației până la recolta viitoare, iar în privința lemnelor, țărani nu au suferit și nu vor suferi, deoarece România, pe lângă faptul că este o țară agricolă, mai e și o foarte bogată țară forestieră. Nu este însă locul aici să facem școală ignoranților.

Să amintim deci motivele cari determină pe conducătorii unguri să se amestece în socotelile altora. Ungaria a văzut în-

totdeauna cu ochi răi întărirea unei țări vecine sau schimbările survenite în situația internă a acestei țări, situație care ridica un nou stăvilă tendințelor imperialiste ale deținătorilor coroanei Sfântului Ștefan. Ziarele din Budapesta au dus o campanie vehementă, timp de ani de zile, împotriva Anschluss-ului, lovind deodată și în național-socialismul german. În acest timp, campania revizionistă a încetat, căci ea servea fără voe interesele național-socialiste. După înfăptuirea Anschluss-ului, presa oficială din Ungaria a reînceput campania revizionistă cu o sporită vehemență, din pricina frământărilor interne din Ungaria, care începeau să izbucnească în mici focare de revoltă, cauzate de situația disperată a țărănimii.

Astăzi, situația se prezintă aceeași, poate mai rea decât atunci, căci s'au mai adăugat și nemulțumirile populației din teritoriile câștigate gratuit prin verdictul dela Viena.

Ungaria este un stat feudal condus de o clasă de magnați latifundiați cu puteri discreționare. Ea stăpânește aproape 50% din totalul terenului arabil, împărțit între trei categorii de familii: prima categorie cu peste o sută de mii de ha, a doua categorie dela 50—100.000 ha și a treia categorie sub 50.000 de ha.

Reproducem după revista „Magyar Gazda”, suprimată de guvernul maghiar, numele câtorva latifundiați din prima categorie:

- Contele Teleky, 225.000 ha.
- Contele Eszterházy, 217.000 ha.
- Contele Palavicini, 186.000 ha.
- Prințul Windischgrauetz, 121.000 ha.

Contele Fesztetich, 116.000 ha.

Contele Palocsay, 110.000 ha, etc. etc.

Pe latifundiile acestor magnați trăesc 75% din totalul țărănilor unguri. Ei locuiesc în bordece acoperite cu paie, iar cea mai mare parte în grajdurile imense de pe domenii, la un loc cu vitele. Hrana lor se reduce la pâinea de ovăz, căci porumbul, care este hrana de predilecție a țărănilor ungur, este destinat îngrășării porcilor de export, cași grâul de altminteri.

Trăind în această promiscuitate, este evident ca și din punct de vedere cultural, situația să fie aceeași. Copiii țărănilor unguri, încă dela frageda vârstă, sunt puși la muncile grele ale câmpului, alături de părinții lor. Pușini sunt cei care frecventează școlile primare, acolo unde există școli, căci principiul magnaților este de a lăsa populația în beznă ignoranței, pentru că știința de carte le trezește dorul de libertate. Au reușit astfel să crească o serie de generații pipernicite și lipsite complet de personalitate și de ideea libertății. În câteva locuri, unde magnații nu s'au ocupat cu distrugerea aceastei sistematice a sufletului țărănilor maghiar, proprietarii petrecându-și vremea la marile stațiuni balneare din Occident, iobagii au încercat să-și recâștige libertatea. Încercarea lor a fost repede înecat în sânge. Reprimarea sângeroasă a acestor rebeluni izolate a întărit și restul iobăgimei, alăturându-se la lupta începută de frații lor de suferință. Mocernește astfel, în întreaga Ungaria o nemulțumire generală a țărănimii, alimentată în mare măsură și de realita-

Parada de Duminecă

Un cuvânt de profundă înțelegere și sinceră prietenie adresat trupeor germane

Brașovul a avut Duminecă clipe de înălțare pe care le-a trăit cu toată intensitatea, pentru că corespund însăși temerilor existenței sale și destinului istoric, hotărâți de cele două popoare conlocuitoare, cel român și cel german, care într-o multiseculară comunitate de viață creatoare, i-au format personalitatea și i-au dat înțelesul.

Mulțumită fericitei inițiative a domnului general Gh. Roziu, strălucitul comandant al Diviziei a 13-a și înțelegerii binevoitoare a domnilor generali von Rothkirch, comandantul trupelor germane de instrucție și general Dragalina, comandantul Corpului VI Armată, s'a desfășurat, pentru a se cinsti aderarea țării noastre la pactul tripartit, o paradă a trupelor române și germane din localitate, simbol impresionant al comunității de destin ce unește, de acum, cele două națiuni înfrățite pentru a apăra împreună, cu toată vigoarea pe care le-o dă o credință și un ideal comun, valorile înrădăcinate ale civilizației europene.

Oricine, care înțelege comandamentele timpului, a rămas înfiorat de solemnitatea momentului istoric, când o companie din regimentul 89 Infanterie și o companie germană, aliniată față în față, au dat onorul, muzica românească intonând imnul național al Regelui Reich, iar cea germană „Imnul Regelui”. Cuvintele domnului general Roziu, ca și cele ale domnului general von Rothkirch, rostite cu acest prilej, au sintetizat în sobrietatea lor, toată măreția clipei și fericite perspective pe care le deschide în viitor.

Desăvârșită finută ostășească a unităților românești, la defilate, ne-au umplut de mândrie și a stărnit o cavalerescă recunoaștere și prețuire din partea ofițerilor germani.

Defilarea unităților germane ne-a dat prilejul să admirăm valoarea uncea din cele mai glorioase tradiții ostășești și posibilitatea să înțelegem secretul răsunătoarelor victorii germane, care au umplut lumea. Trupele diviziei germane de instrucție, care au luptat eroic și glorios pe toate câmpurile de luptă, sub încercata conducere a comandantului lor, general Rothkirch, au fost remarcate, de când au sosit, cu deosebită simpatie de populația acestui oraș, în urma purtării lor ireproșabile, prevenitoare și plină de demnitate și cavalerism ostășesc. La defilarea de Duminecă s'au putut vedea calitățile desăvârșite ale acestor trupe de elită. A făcut, îndeosebi, o profundă impresie regimentul motorizat care a trecut cu înțeleala fulgerului înaintea ochilor com-

tea pe care au aflat-o la populația din teritoriile cedate. Această frământare macină progresiv puterea magnaților latifundiați, amenințând cu o foarte apropiată prăbușire.

Pentru a prelungi agonia și a opri în timp scadența răfuielii pe care o cere poporul, stăpânirea maghiară îi atâță din nou poftele revizioniste sau îi deviază gândul dela principala preocupare, inventând situații senzaționale și frământări imaginare în sânul altor țări.

Preocuparea lor de căpetenie a fost întotdeauna și este și acum România. Regimul legionar a trezit în clasa conducătoare maghiară o teamă, foarte justificată, cu privire la viitoarele baze pe care va fi clădită Europa. Ele nu vor fi nicicum în concordanță cu dorințele lor și de aceea, — văzând în Mișcarea Legionară o serioasă piedecă în calea imperialismului lor, — încearcă să o dezavueze în fața opiniei publice internaționale, atribuindu-i acțiuni și fapte pedecă întregul inventate. În afară de aceasta, radio-Budapesta și presa maghiară întrebunțează și un limbaj lipsit de cuviință, înăsprind și mai mult relațiile — și așa încordate — dintre Ungaria și România.

Noi știm că minciuna este arma celui slab și laș. Ne surprinde totuși cetezanfa lor, mai ales că furia maghiară se îndreaptă tocmai împotriva Mișcării Legionare, prietena național-socialismului german. Credem că în această privință, — în afară de Mișcarea Legionară, care își va spune cuvântul la vremea sa, — are un cuvânt hotărâtor și național-socialismul, care e de data aceasta cadu și el în orbita atacurilor presei maghiare.

GAVRIL POP

petenți ai atâtor valoroși ofițeri și ai mulțimii entuziasmate. Proporțiile de uriaș fizic ale vajnicului său comandant, d. colonel von Rost, s'a impus și prin însușirile cuceritoare sale personalități, care-l indică să devină una din figurile cele mai populare ale Brașovului.

După defilare, ofițerii superiori ai ambelor armate s'au întrunit la o masă comună, însuflețită de cel mai ales spirit camaraderesc, într-o atmosferă de cald entuziasm și desăvârșită încredere în viitor, în slujba unei credințe și la începutul unei conlucrări ale cărei rodnice consecințe, suntem siguri că viitorul le va confirma din plin. Căci această conlucrare nu reprezintă decât revenirea la una din cele mai sănătoase și înrădăcinate tradiții, satorită de marele ctitor al României contemporane, Regele Carol I, tradiție care a dobândit o glorioasă verificare în victoria dela Plevna.

Soldatii și ofițerii germani din Brașov, reprezintă cu impresionantă strălucire mândra tradiție militară a armatei germane, cea mai măreață tradiție existentă astăzi. Căci armata germană, care a înscris pagini de epopee în istoria lumii prin lanțuri neîntrerupte de victorii în Polonia, în Norvegia, în Franța, în văzduh și pe mare, sintetizează atât neasemănata tradiție ostășească a Prusiei cât și cea impunătoare a vechiului imperiu german.

Dintr'o țară cu teritorii răsirate anorganic, între state mai vechi, consolidate și puternice, Prusia a ajuns prin calitățile ostășești ale fiilor ei, moștenire ancestrală dobândită dela Ordinul religios al Cavaleriei Teutoni și cultivată cu o deosebită grijă de mării ei suverani, să și stabilească granițele viabile și să se impună, prin victoriile lui Frederic cel Mare, ca o nouă mare putere în concertul european, pentru a prelua, în secolul trecut, misiunea națională a unificării poporului german, mai întâi în proporțiile restrânse ale imperiului întemeiat de cancelarul Bismarck, după victoria dela Sedan, pentru ca astăzi, în urma posibilităților oferite de prăbușirea și destrămarea anarhicea monarhiei austro-ungare, să poată realiza, sub geniala conducere a Führerului Hitler, care a trezit toate energiile înăscute spre a le da putința unei afirmări pozitive și creatoare de istorie, epocala unire a întregului popor într'un singur stat, capabil să dea o nouă ordine întregului continent european. Iar prin intermediul Austriei Germane a moștenit și tradiția imperială medievală, întemeiată de Otto cel Mare prin victoria dela Augsburg, care a salvat civilizația europeană de distrugerile năvălitorilor maghiari.

Uriașă operă, pe care cancelarul Hitler o desăvârșește astăzi, se întemeiază pe calitățile morale ale unei îndelungate și nobile tradiții ostășești. Astăzi mai mult ca oricând, biruințele le cucereste spiritul.

Figura de o rară distincție a d-lui general Rothkirch exprimă calitățile de o superioară intelectualitate, de cavalerism neprihănit și avânt disciplinat în slujba unui ideal, pe care mării săi educatori, Scharnhorst, Clausewitz, Moltke, Roon, Contele Schlieffen, Hindenburg, Ludendorff, Mareșalul Göring și Cancelarul Hitler le-au insuflat ofițerului german. Căci victoriile strălucite ale armatei germane nu se datoresc atât superiorității sale tehnice, care este impresionantă, cât acestui mănunchi incomparabil de însușiri sufletești, care a reușit să reducă tehnica sub ordinele suverane ale spiritului, de care amenința să se emancipeze, constituindu-se într'un scop de sine stătător ce amenința să cufunde lumea în haos.

Poporul român, așezat „în calea tuturor răutăților”, după cum spune cronicarul, nu s'a menținut în țara pe care fapta imperială a divului Traian i-a încredințat-o, decât tot prin aceste calități ostășești.

România legionară de astăzi, crescută în duhul Căpitanului, sub conducerea domnului general Antonescu, este pătrunsă de cultul acestor virtuți. Din această cauză a și aclamat cu atâta înțelegere și entuziasm manifestația care a înfrățit, la Brașov, cele două armate, întrevăzând în pașul aspru și cadentat al disciplinatei unități militare, ritmul mărci de afirmare al lumii noi, menită să redea valorilor locul pe care-l merită și neamurilor dreptatea pe care o așteaptă.

S.

Desfășurarea paradei

La orele 10, detașamentele de ostași din toate armatele erau eșalonate; unitățile germane pe Str. Ing. Ionică (Lungă), cele românești pe Str. Tr. Cotigă și în jurul Postei.

Câte o companie cu muzică — românească și germană — au luat loc în fața tribunei în așteptarea comandantilor.

La orele 11 sosesc comandantii: generalii români Gh. Rozin și Dragalina, încadrând pe generalul von Rothkirch, împreună cu statul major respectiv.

În tribuna oficială luaseră loc autoritățile în frunte cu prefectul județului, dr. Tr. Trifan, comand. org. legionare Brașov av. Traian Marian, șeful grupului etnic german etc. De-oparte și de alta a tribunei sunt șezate delegațiile de cămăși verzi și ale tineretului german.

După urcarea la tribună, muzica Reg. 89 Inf. condusă de căp. Kiopec a cântat Imnul național german și Horst Wessel. În momentul când aceștia termină, fanfara germană cântă Imnul Regelui Român.

Șeful detașamentelor germane rostește apoi o scurtă alocuțiune (pe care o publicăm mai jos), arătând ostașilor însemnătatea acestei parade închinată camaraderiei germano-române.

Comandanții marilor unități trec în revistă coloanțele de ostași, după care urmează defilarea.

Deschiderea defilării o face d. colonel Filip, în capul Reg. 89 Inf., care defilează în rânduri de câte 6 într'o admirabilă finută.

După care trece infanteria, vin artileria și în atelaje duble. Cai frumoși, stași bine echipați și mândri Șirurile românești le încheie cavaleria.

Sosesc apoi germanii în mașini, camioane și tancuri, motorizați complet. Nu știu cum, privind această perioadă de oțel și mașină, încerci senzația de nădejde, de siguranță.

Masa camaraderească Cuvântul d-lui general Rozin

După paradă au luat loc o masă camaraderească, la care au luat parte comandantii de unități germane și române, autoritățile și ofițerii din cele două trupe. Cu acest prilej d. general Rozin a rostit următoarea cuvântare:

În numele d-lui general Paraschiv, comandantul Corpului V Armată, care regretă de a fi împiedecat de chestiuni de serviciu să participe la această sărbătoare.

În numele d-lui general Dragalina, comandantul Corpului VI Armată, care este de față, precum și în numele meu, de Infanterie am onoare să vă urez D-voastre, mult stimate domnule general, ofițerilor și trupelor de sub comanda D-voastre, bine ați venit în mijlocul nostru.

Permiteți-mi să exprim bucuria noastră GERMANII ȘI ROMÂNII AU FOST ADVERSARI, DAR NU DUȘMANI...

Mai există singuratici care se întrebă, dacă și în ce fel vom putea colabora având în vedere că Germania și România s'au combătut în războiul de acum 20 de ani?

Este bine să ne folosim de ocazia de astăzi pentru a clarifica definitiv toate întrebările de acest fel.

Pe înălțimile și munții care înconjoară Brașovul, trupele române și germane au luptat greu și vitejește unele împotriva altora. Atunci am fost adversari, însă dușmani n'am fost niciodată.

Atunci popoarele noastre nu se întâlneau încă pe drumul comun.

Acum însă am găsit acest drum. Germania și România merg acum împreună.

Destinele noastre sunt de acum strâns legate și pe toate tărîmurile vieții de stat se poate vedea cât de rodnică și de îmbucurătoare devine conlucrarea noastră.

Una din cele mai bune dovezi că această conlucrare este naturală o oferă faptul, că aici în Transilvania Germanii și Românii s'au înțeles totdeauna bine, stimulându-se și pricinându-se reciproc.

La aceasta nu a contribuit nici o influență din afară ci numai voința liberă a Armatei Române și îndeosebi a Diviziei 13-a, de a avea privilegiul să conlucreze cu una din acele divizii germane care a cucerit în războiul actual victorii așa de frumoase prin lupte grele și vite-

După trecerea mașinilor, câte 3, sosesc coloanțele de infanteriști.

Ei defilează cu pasul bine deschis, cu cadența viguroasă și cu piciorul ridicat. Pasul cunoscut al defilărilor germane.

Atât populația românească, cât și cea de origine germană a făcut ostașilor celorde manifestări.

Parada s'a terminat la ora 1 d. m.

CUVÂNTUL DE BUN SOSIT ROSTIT DE D. GENERAL ROZIN

După trecerea trupelor în revistă, d. general Rozin, comandantul Diviziei a 13-a Infanterie, a rostit următoarele cuvinte:

Mult stimate domnule general, în numele trupelor Diviziei 13 de Infanterie am onoare să vă primesc. Fiți binevenit în mijlocul nostru.

În acest ceas solemn, când începem munca noastră comună, să ne îndreptăm gândul la Dumnezeu cel Atotputernic. ca să-L rugăm:

Să binecuvânteze activitatea noastră.

Să ia sub ocrotirea Sa destinele popoarelor noastre și să încununete cu cele mai frumoase succese faptele și străduințele conducătorilor noștri: Führerul german Adolf Hitler, Majestatea Sa Regele Mihai I al României și Conducătorul Statului Român, domnul general Ion Antonescu.

RĂSPUNSUL D-LUI GENERAL ROTHKIRCH

În răspunsul său, domnul general von Rothkirch a mulțumit pentru cuvintele de bun venit. Pentru trupele germane de instrucție, a spus d-sa, este o mare bucurie să poată conlucra cu armata română și în special cu Divizia 13-a. Încheind, și-a exprimat speranța că această activitate comună să fie încununată de succes pentru ambele părți, conform dorinței celor doi conducători de stat.

ze sub îndrăzneț și sigura D-voastre conducere.

Scopul conlucrării noastre este cunoscut.

Acum câteva zile la exercițiile de luptă dela Târgoviște, d. general Hansen a definit scopul conlucrării noastre în cuvinte clare și simple, anume de a ajuta conducerea Statului Român și pe d. general Antonescu să desvolte armata română în timpul cel mai scurt posibil, spre a fi un puternic, eficace și modern instrument de războiu.

Aceasta vream să realizăm în comun, mult stimate domnule general, din toată inima și cu toată hotărârea.

și proprie a celor două națiuni.

Așa a voit și hotărârea proprie și neclintită a popoarelor noastre ca Germania și România să meargă împreună și la bine și la rău.

Putem deci să sperăm și să exprimăm convingerea noastră că munca noastră comună ne va duce la un rezultat final sigur.

Domnule general, domnilor.

Toate gândurile și dorințele noastre le unim ridicând paharul în sănătatea:

Führerului genial Adolf Hitler,

A glorioasei armate germane,

A trupelor diviziei de instrucție și

A comandantului lor, domnul general von Rothkirch.

RĂSPUNSUL D-LUI GENERAL VON ROTKIRCH

Vădit emoționat, d. general von Rothkirch a mulțumit generalilor Dragalina și Rozin pentru cuvintele prietenoase rostite, exprimându-și deosebita bucurie că în acest oraș a putut avea loc parada comună a trupelor române și germane, care desigur că și-a împlinit scopul, prin impresia pe care a produs-o asupra populației orașului. În același timp a mulțumit ofițerilor români și germani care au fost încredințați cu pregătirea paradei, arătând misiunea pe care atât trupele române cât și cele germane vor trebui să o împlinescă. D-sa a atras atenția asupra răspunderii care apasă pe umerii comandantilor, care obligă pe toți să dea toată contribuția științei și puterii lor pentru realizarea scopului urmărit. A încheiat strigând ura! pentru M. S. Regele Mihai I, domnul general Antonescu, armata română și generalii ei Dragalina și Rozin, care au fost de față.

Agapa s'a terminat într'o atmosferă de înaltă înfrățire ostășească.

Parada româno-germană

Cu inimile luminate de speranța unor vremuri mai bune, am privit Duminică parada trupelor germano-române din Brașov, organizată pentru frația de arme dintre cele două oștiri.

A fost un eveniment edificator și pe marginea lui se cade să facem câteva reflecții, pe care le vor fi făcut desigur toți cei care l-au văzut și care știu să înfrățescă o judecată simplă și dreaptă, cu un sentiment sincer și românesc.

Nu a fost o paradă strălucitoare prin frumusețea uniformelor, prin fastul desfășurat, prin diversitatea culorilor. Fireturile și podobeale de odinioară au rămas ascunse în lăzile care nu se vor mai deschide niciodată, așa cum a poruncit Conducătorul Statului și Șeful Suprem al Oștirii și așa cum a dorit întotdeauna majoritatea celor care le purtau.

Alături de trupele germane în tinuta lor simplă și sobră, de război, unitățile române au deschis parada în tinuta de campanie, pășind vioi și semeți la umbra steagurilor lor glorioase.

Treceau batalioanele clocotind de viață și de dorința de a lupta, cu mitralierele lor trase de cai mărunti: în pasul liniștit al robilor treceau escadroanele evocatoare a unor vremi îndepărtate și, în huzul ridicat spre cer, păreau că-și strigă durerea de a nu fi fost întrebuințate. Pe fețele oboseite de o lună și zadarnică așteptare ale ostașilor și ofițerilor, licărea încă mândria și bucuria chemării la care totuși vor trebui să răspundă cu cinste.

Nici o grijă de a arăta lumii o armată altfel decât este în realitate. Nici un artificiu care să oprească dreapta prăbușire a materialului cu care ea este dotată. O paradă cinstită! Aceasta a fost caracteristica paradei de Duminică.

Și în urma ostașilor români ce se îndreptau spre cazarmă, trupele germane își făcuseră apariția în șgomotul nenunțatelor motoare.

În afară de câteva companii de infanterie ce încheiau această defilare, o lungă coloană de motociclete, de automobile blindate, de tancuri și de autocamioane, într-o perfectă ordine și într-o stăpânită alimiere și disciplină, ne-au arătat puterea de adaptabilitate a unei națiuni, la dreptele cerințe ale războiului modern.

Treceau semeți și conștiente de puterea lor, unitățile motorizate și învingătoare din câmpiile Poloniei, ale Flandrei și ale Franței. Ele își făcuseră dovada nemăsuratei lor forțe, împotriva unor oștiri întârziate cu două decade. Pe fețele ofițerilor și camarazilor germani, puteai distinge ușor calmul pe care îl dă puterea și siguranța pe care și-o dă mulțimea mijloacelor de luptă și deprinderea cu ele. Nici o umbră de îngâmfare, ci doar senina privire a ostașului care știe că va putea oricând și în orice împrejurare să-și îndeplinească datoria. Senina privire a luptătorului crescut într'un hierarhic respect al tradiției.

Unitățile celor două oștiri urmau una după alta, ca două epoci ale istoriei militare. Și plutea desigur pe deasupra acestei parade o mustrare amară și un cald îndemn. Unde este deșteptul care să ne mai facă apologia defunctelor regimuri a ultimilor douăzeci de ani? Ce au făcut ele pentru armata țării în acest timp? Cu ce material de război au înarmat ele brațele vânjoase ale nației și sufletul ei viteaz? Și unde este canală care mai bazează prin ascunzături, arătând prezența ostașilor germani la noi, ca datorită altor cauze, decât acelea adevarate? Vor trebui să amuțescă prin ungherele lor întunecoase și vor amuți!

Prezența unităților germane în România, o știm cu toții, este răspunsul pe care l-a dat Germania invitației Conducătorului nostru, de a recăștiga prin instrucție și exemplu viu, cei douăzeci de ani pierduți în altfel de parazi. Și noi știm că prin grija Conducătorului Statului și prin râvna ofițerilor lui, acest timp va fi recăștigat.

Și nu putem încheia aceste rânduri decât cu îndemnul de a îmbrățișa cu toată dragostea și prețuirea noastră pe acești reprezentanți ai oștirii germane, puși în serviciul cauzei noastre și de a ne sili alături de ei să dăm țării renăscute, oștirea pe care o merită.

MIRCEA PETALA

DESMETECIRE

Am fost sortii să trăim cele mai dure-roase momente din viața neamului nostru. A trebuit să vedem cum țara noastră mândră și scumpă urcă din nou dealul răstignirii, însulțată de grele sfâșieri dușmane, din pricina nevolziciei noastre.

Sufletul neamului, pe urma atâtor silinții, părea cu totul slăbit, doborât și îngeenunchiat. Nu puteam, decât să ne jelim, în noi nu mai găseam țaria, căutam ajutor și putere care să ne înalțe la o nouă viață.

Domnul puterilor Care face minuni, a ajutat tineretului viteaz al neamului, trecut prin focul și sângele celor mai cumplite schingiuri, să-și adune puterile împrăștiate și în fața neamului umilit să dea semnalul luptei de reînnoire sufletească și de întărire materială a țării.

Suferința e creatoare de energii noi, dacă nu te lași în desnădejde. Cu cât loviturile sunt mai crunte, cu atât mai bine, fiindcă nația se scutură de toată șgura păcatelor. Dezastrul suferit a trezit o reacție remarcabilă în sufletul neamului. Când patria e în primejdie, virtuțile străbune, care păreau amuțite, au izbucnit năvalnic de sub cenușa focului mistuitor, care se așternuse peste această țară în anii din urmă. Marele examen, al trezirei conștiinței naționale, l-au trecut cu succes îmbucurător masele ardelenesti adunate de Ziua Unirii la Alba-Iulia. Pământul robit din nou este străjuit de măreșe umbre: Avram Iancu la Tg. Mures, Simion Bărnuțiu la Șimleul Silvaniei, Lucaei la Sătmăr, Goga la Ciucea și câți alți eroi și martiri, care ne șoptesc cuvinte mustrătoare, dar și de îmbărbătare la luptă pentru ridicarea și însuflețirea țării. Suferințele, prigonirile, mormintele ne leagă inimile. Azi, parcă ne simțim mai uniți și prin puterea de viață și prin încrederea în dreptatea neamului, ne trezim din amorțirea în care zăceam. Neamul nostru, care găsește în rezervele sale sufletești, în tinerețea sa croică puterea de înălțare,

apare mai fortificat sufletește după fiecare examen greu. Nici o încercare nu i se pare prea grea, nici o jertfă prea exagerată, nici o suferință fără rost, fiindcă simte prezența mângâitoare a Providenței divine. Un astfel de neam îndeplinește pe plan universal funcțiunea de element propulsiv și reparator, în acelaș timp de înălțare morală. Prin el trăiește și-și realizează viața, curățită de păcate, destinul său de înălțare către divinitate, redobândit după crucificare și înviere. Neamul nostru, purificat prin credință, fortificat prin luptă, transfigurat prin jertfă, va fi mărturie vie de strălucire și de înălțare.

Dar, pentruca ispășirea noastră să fie eficace și reparatorie, trebuie să ne liberăm de sub funesta fascinație a păcatelor. Eliberare ce presupune mai întâi cunoașterea relelor, demascarea lor, precum și imunizarea noastră sufletească împotriva ispitelor. Cunoașterea justă a vieții noastre românești, în economia ei morală și organică, este o datorie de conștiință pentru fiecare român vrednic de acest nume. Ea va spune, că neamul nostru a cunoscut destule zile întunecate, a suferit invazii și desmembrări. Amintirea acestora a apărut timp îndelungat asupra lui, atât moral, cât și fizic. Când ea însă a devenit usturătoare, a făcut o sfortare măreață spre a se ridica și a-și reconstitui și uni forțele. Sfortarea n'a fost de lungă durată. În timpul din urmă s'a cultivat cu toate mijloacele o concepție de viață inevitabil disolvantă. Toate ideile și sentimentele care urmăreau închegarea neamului au fost sistematic nesocotite și persecutate, în schimb s'a exalat un individualism desăgănt. Semnele de tresărire a energiei, de ridicare și de însuflețire a țării sub noul regim, ne dau credința în viitor. Avem încă vigoarea ca să ne ridicăm din adăncuri pe piscuri de înălțime morală. Să ne grăbim, să nu așteptăm irosirea vigoarei și sfărâmarea energiilor deslănțuite.

ION MOȘOIU

Conspirația șoaptelei

Fenomenul se întâmplă și în vremuri când asupra traiului de fiecare zi nu apasă nici un fel de grije, când viața omului din mulțime se împarte între slujbă și casă, între masă și plimbare. Se găsesc și-atunci, acești prieteni binevoitori cari îți șoptesc tainic, că mâine sau cel mai târziu peste două zile, se va întâmpla o catastrofă, dându-ți și detalii asupra ei. Omul, dacă este normal, zămbește și se mulțumește cu atât. Dacă însă — vorba Evangheliei — sămânța cade într'un anumit pământ — mîntea care o primește nu se mulțumește numai cu înregistrarea ei simplă, ci o amplifică, o deformează și o servește vecinului sau prietenului.

Desigur, asemenea șvonuri, când se nasc într'o epocă ferită de anumite evenimente, nu pot constitui nici un fel de primejdie. Cel mult, pot din propria lor simplitate sau, dacă vrei, prostie, să alarmeze câțiva.

Nu tot așa se întâmplă când există un anumit climat, o anume stare de spirit, foarte proprie nașterii și propagării șoaptelei.

Atunci, fiecare cuvânt, orice șvon, primește dela fiecare om care l-a auzit și transmis, amănunte noi, proporții vaste, și, odată pornite pe acest drum — catastrofa le va părea acestora inevitabilă.

Așa se întâmplă și astăzi. Dușmanii țării și Legiunii — și trebuie să recunoaștem sunt încă mulți — dintr'o măsură pe care a luat-o guvernul, dintr'o simplă comunicare sau știre, fac cu mîntea lor de spaimă, o serie întreagă

de interpretări, dau un neînchipuit de mare număr de amănunte, în care, au grije să toarne din belșug, vitriolul neîncrederii și spiritului lor dizolvant.

Ceeace este mai îngrijorător e faptul că asemenea șoapte le poartă și anumiți oameni, o anumită lume, care, de bine de rău, au însemnat ceva în vremurile trecute. Ei le șoptesc credincioșilor lor, aceștia — arătând isvorul și girul moral solid care li poartă — le duc mai departe, împrăștiindu-le mai ales în lumea satelor. Sătenii, de bună credință, le ascultă — așa mărite și deformate — și ceva parcă se eclintește din sufletul lor. Mai ales, dacă e puțin și slab de inger.

Dacă, în plus, aceștia vin în valuri și cât mai dese, neîncrederea parcă încearcă să roadă ceva din marmura convingerilor.

Știm ceva mai mult. Există o întreagă pletoară de „foști” cărora regimul de dreptate de astăzi, le-a stricat și spulberat un întreg viitor de afaceri și planuri. Deasemenea, o parte din acei cari nu înțeleg, nu pot pricepe revoluția legionară de astăzi. Toți aceștia — pentrucă nu pot altfel — picură prin șoapte veninul îdoelii, otrava conspirativă a șvonurilor.

Conducătorii de astăzi, cărora le-a plăcut lucrul la lumina zilei, nu acordă nici o importanță acestor băjbăitori prin întunec. Asta nu înseamnă desigur, ca atunci când conspiratorii șoaptelei vor depăși o anumită limită, să nu capete răsplata, la care, poate încă de-acum au dreptul,

CONST. P. TAUS

CONSUM DE CURENT

redus

LUMINĂ AGREABILĂ

in plus

Tungstam KRYPTON

Produs de Fabrica Românească de becuri TUNGSTAM S. A. R. BUCUREȘTI

CONVOCARE

Firma Kamaryt et Meder soc. anonimă, cu sediul în Brașov, strada Mihail Weiss No. 15, invită prin prezenta pe toți acționarii săi, de a lua parte la adunarea generală extraordinară, care va avea loc în ziua de 20 Decembrie 1940, la orele 3 d. a. în birourile firmei, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Modifierea punctului 10, 12 și 15 din statutele societății în sensul următor:

Pct. 10, alin. 1, rămâne neschimbat. Pct. 10, alin. 2: numărul acționarilor capabili de a lua hotărâri se majorează la 50% a capitalului societății.

Pct. 12: Consiliul de administrație se compune din 3 membri, cari se vor alege de adunarea generală pe o perioadă de 3 ani; alin. 2 rămâne neschimbat.

Pct. 15: Consiliul de Censori constă din 1 censor și 1 supleant, cari se alege de adunarea generală pe 3 ani.

2. Alte propuneri: Toți acționarii sunt obligați de a depune acțiunile lor la casa firmei, cu 3 zile înainte de finecra adunării generale extraordinare.

Brașov, la 25 Noembrie 1940.

KAMARYT et MEDER S. A.

Prezenta convocare a fost publicată și în „Monitorul Oficial” No. 286, la data de 4 Decembrie 1940.

Case Ferate locale din Brașov

a înființat o secție de expediție și camionaj sub denumirea

„EXPEDITORUL”

realizând astfel prima întreprindere românească de acest gen în Brașov. Se recomandă în sprijinul întreprinderilor românești. Sediul este în Str. Regele Carol 37 etaj I. Telefon 2037 1-3

Dați pentru ajutorul LEGIONAR

Schmoll Pasta

Conservă pielea Dă lustru imediat

Pentru săteni

Iarna este pentru harnicii oameni ai satelor o vreme când, de bine de rău, poate să răsuflă mai în voie. Ba ăștia tineri au chiar răgaz bun și pentru șezătoare și pentru umblat pe uliță și mai ales pentru drăcii. Este așadar un răstimp destul de lung când treburile nu-i chiamă nicăeri și chiar dacă îi chiamă, au ei grije să-și trimită părinții.

Timpul acesta, e păcat de Dumnezeu să mai fie pierdut între uliță și făcutul ghidușilor pe la ferestrele oamenilor. El trebuie — cu osebire în zilele de acum când reazimul greutăților se pune mai ales pe cei mai tineri — să fie umplut numai cu fapte cari să folosească tuturor, sau dacă nu — cel puțin lor.

Iată bunăoară, scriind acestea, ne aducem aminte cum, în postul Crăciunului, în satul nostru, tot tineretul adunat la școală, lucra cu multă sărguință la organizarea acelor serbări de Crăciun, despre care sătenii povesteau apoi până acolo aproape de Paști.

Se învățau colinde, păstrate de atâtea veacuri din tată în fiu, se jucau piese de teatru, pe care dascălul sau popa din sat, avea grije să le aibe la îndemână încă dela lăsat și apoi, atâtea obiceiuri străvechi erau scoase la lumină și predat pe bină în fața satului întreg.

Apoi, uite, treaba asta trebuie să fie făcută pretutindeni.

În noul veac românesc, asta pe care suntem noi chemați să-l făurim, un mare loc trebuie să fie împlinit din învățăturile și toate frumusețile trecutului. Limba veche, datinele, toate obiceiurile locului cari de lungă vreme au fost date uitării și îngropate, trebuiesc acum scoase din dedesubturi, date la viață pentru o nouă trăire. Va trebui așadar, să reinodăm acele fire ale sufletului sătesc de odinioară cu cel de astăzi și, să ne uităm, să nu se mai știe că până deunăzi, ele au fost date laoparte și acoperite de vremuri și uitare.

Pentru toate acestea, ce minunată potrivire sunt serile lungi ale iernii. Și mai ales că sărbătorile Crăciunului sunt cele mai frumoase prilejuri, când tineretul satului, arată cum înțelege să cinstească un trecut românesc, un obicei, sau să arate din cărțile de teatru, învățătură pentru cap și simțire pentru inimă.

Am vrea să știm câte sate, ce tineret, mai săvârșesc asemenea frumoase fapte. Câți sunt aceia cari, dându-le încolo de ulițe și drăcii, își bat capul cu vre-un rol învață vreo colindă sau aranjează frumoase serbări de Crăciun.

Noi vom fi foarte bucuroși să-i aflăm și le vom publica în foarte numele și faptele, pentru a fi pildă vie și mustrătoare celor ce nu vor înțelege aceste îndemnuri.

CONSTANTIN AL. PETRI

Dispozițiuni pentru taxarea relurilor la mărfuri

1. Dispozițiunile de taxare cu contribuția de 2% a relurilor de mărfuri se aplică dela 12 Iunie a. c.

2. Termenul în care marfa primită se poate refuza se prelungeste dela 5 la 10 zile. Acest termen începe să curgă din prima zi după data în care s'a primit marfa.

Această dispozițiune intră în vigoare dela 31 Octombrie a. c.

3. Totodată se face cunoscut că ministrul a dispus ca relurile de mărfuri făcute dela comercianți la fabricanți (producători) sau importatori, cum și dela producător la producător, să fie scutite de contribuția excepțională de 2%.

Modificarea legii de organizare a corpului avocaților

Textul decretului lege apărut azi în Monitorul Oficial

București, 11. — Decretul-lege apărut astăzi în „Monitorul Oficial” publică următoarele articole din legea pentru organizarea Corpului de avocați publici, care se modifică și se completează potrivit dispozițiunilor de mai jos:

La art. 26 se adaugă următorul alineat final:

„În mod tranzitoriu și numai până la data de 15 Februarie 1941, pot fi numiți direct, în oricare din gradele prevăzute la art. 11, și avocații având vechime de 5 ani ca avocați definitiv înscriși în barou și cari s'au distins printr'o activitate profesională remarcabilă în exercițiul profesiei de avocat.

La art. 28 se adaugă următorul alineat final:

„Prin derogare dela dispozițiunile arătate mai sus, ministerul justiției poate încadra, în mod excepțional, în oricare din gradele prevăzute la art. 11, pe actualii avocați publici cari s'au distins fie printr'o activitate profesională deosebită, fie prin studii și articole de specialitate, fie prin titlurile universitare deosebite pe care le posedă”.

La art. 32 se adaugă următorul alineat final:

„Cu conducerea serviciilor publice de orice natură pot fi delegați avocați. Pe toată durata delegațiunii avocatul public își păstrează gradul avut în corpul avocaților publici, fără a avea dreptul la retribuțiunea cuvenită în această calitate”.

Marele discurs al Führerului Cancelar Hitler rostit în fața muncitorilor din industria de armament

Berlin, 11 (Rador). — Agenția D. N. B. transmite discursul Cancelarului Hitler, din care extragem următoarele:

„În prezent eu nu mai vorbesc decât foarte rar, în primul rând pentru că în acest moment scotesc că fapta este preabilă vorbei.

Ne găsim în toiu un conflict, în care nu este vorba de victoria unei țări sau a alteia: este vorba în fond de o luptă între două lumi. Voi încerca să vă dau în rezumat, dacă îmi va îngădui timpul, o vedere generală a motivelor celor mai adânci ale acestui conflict.

Nu voi vorbi decât despre occidentul Europei și în primul rând despre popoarele german, englez, italian și francez, care constituie nucleele de state ce se opun unele altora în acest război.

DOMINAȚIA ENGLEZA

Dacă confruntăm acum bazele vitale ale oamenilor cari formează aceste popoare, obținem următorul rezultat: 46 milioane de englezi domină și conduc un ansamblu de aproximativ 40 milioane kilometri pătrați de pământ; 37 milioane de francezi domină și conduc un teritoriu de aproximativ 10 milioane kilometri pătrați; 45 milioane italieni posed teritorii utile numai o suprafață de 500.000 km. pătrați. Însfârșit, 85 milioane de germani au ca mijloc de existență numai 600 mii km. pătrați. Și pe această suprafață poporul german trebuie să găsească puțința de a trăi și de a exista, în timp ce 46 milioane de englezi posedă, cum am arătat, 40 milioane km. pătrați.

Dar pământul acesta nu a fost repartizat de Providență așa cum se găsește împărțit astăzi. Repartizarea a fost făcută

Acuzați de spiona

Doi cetățeni de origină germană au fost executați la Londra

Londra, 11 (Rador). — Ministerul de interne britanic publică următorul comunicat:

Doi agenți inamici, lucrând pe contul Germaniei au fost executați Marți în închisoarea „Pentonville” din Londra, în urma condamnării lor pe baza legii împotriva trădării din 1940, de către Curtea cu Jurați din Londra, la 22 Noemvrie.

Numele acestor agenți este: Josef Waldberg, de origine germană, născut la 15 Iulie 1915, la Mayentza, și Karl Keyer, supus olandez, de origine germană, născut la 19 Oct., la Coblenz.

Slab atac englez asupra Germaniei în noaptea de 10 Decembrie

Berlin, 11 (Rador). — Un submarin semnalează distrugerea a două vapoare inamice înarmate de comerț cu un total de 14.500 tone.

Distrugerile vaselor de comerț inamice realizate de locotenentul comandor Victor Schulze în ultima sa croazieră se ridică la un total de 45.000 tone.

După atacul de represalii efectuat asupra Londrei în noaptea de 9 Decembrie, atacul a fost în mod deosebit încununat de succes.

Câteva avioane britanice au aruncat bombe explosive și incendiere pe teritoriul ocupat și asupra Germaniei de nord, bombe ce nu au cauzat decât puține stricăciuni la imobile.

Inamicul a pierdut Luni trei avioane, dintre cari două au fost doborâte în lupte aeriene, iar al treilea de către artileria antiaeriană.

Trei avioane germane nu s'au mai reîntors din atacul efectuat asupra Londrei.

Numirea d-lui Hartmann Lau'erbacher, ca Gauleiter al regiunii Sud-Hannover-Braunschweig

Berlin, 11 (Rador). — Cu prilejul unei întruniri a conducătorilor Reichului și a Gauleiterilor partidului național-socialist sub președinția locțiitorului Führerului, d. Rudolf Hess, d-sa a anunțat că fostul șef al statului major al tineretului hitlerist, d. Hartmann Lauterbacher a fost numit Gauleiter al regiunii Sued-Hanover-Braunschweig.

D. Rudolf Hess a subliniat faptul că această numire are asentimentul întregului tineret hitlerist.

Geste 3 zile
TRAGEREA
LOTERIEI DE STAT

TRAGEREA LOTERIEI MATCĂ SE FACE CU MANA.

Publicul este invitat să ia parte la solemnitățile în sala Fundației Carol I din Piața Palatului Regal

STATUL GARANTEAZĂ PRIN LEGE SECRETUL JOCULUI ȘI PLATA CĂȘTIGURILOR

ULTIMA ORA

Sărbătoarea studentimii

Discursul dlui HORIA SIMA

(Urmare din pag. 1-a)

pă ce ne-au ucis Conducătorul, care singur putea să-i erte și după ce 20 de ani acest tineret a fost umilit și răstignit.

Știm că și acum sunt mulți dintre aceia care regretă că nu au fost împușcați zeci de mii în loc de o mie și că în adâncul conștiinței lor mai nădăjduesc într-o revenire a vremii în care să perfecteze opera de nimicire a fineretului și să transforme din o țară liberă într-o țară de ilofi și un neam mândru într'un neam hulit.

STUDENTIMEA PRECURSOARE A MARILOR NAZUIŢI

În fața acestei lumi, care părăsise pozițiile înaintate ale neamului nostru și care se aliase cu dușmanii împotriva intereselor Patriei, s'a ridicat studentimea ca să apere pe Români lăsați în părăsire și să lupte pentru integrarea lor în drepturile pierdute.

În decursul celor douăzeci de ani de luptă, care a înfrățit generații de studenți prin credința în același ideal, se pot distinge două perioade: Dela 1919 până la 1927, epoca de vibrație colectivă a studentimii în fața primejdiei comuniste și jidovești. Dela 1927 și până astăzi, perioada de reacțiune organizată a studentimii în Mișcarea Legionară sub comanda Căpitanului.

Studentimea a format osatura Mișcării Legionare. Din mijlocul studentimii s'au recrutat elementele principale de luptă și apoi cadrele cele mai de seamă ale ei. În decursul marelui prigoane, studentimea legionară a dus greul războiului și a pierdut o mare parte din elita conducătoare dar contribuția ei de jertfă și eroism a fost decisivă pentru biruința Mișcării Legionare.

Zece Decembrie în acest an încheie o etapă, dar nu poate să însemne pentru studentime un sfârșit glorios, ci numai un punct de plecare pentru noi cuceriri.

Căpitanul nu ne-a lăsat un program care să se poată consuma, ci o linie, un dinamism al sufletelor care pleacă dela naționalism și năzuiește spre perfecțiunea omenească. Studentimea a precedat întotdeauna cu ideile și luptele sale, în ultimii douăzeci de ani, istoria poporului nostru. Astăzi, când s'a realizat statul legionar, pentru care au suferit și s'au jertfit atâți studenți, ea nu poate să abdice dela rolul ei de precursor al marilor năzuințe ale poporului nostru și să-și restrângă activitatea la un sector în cadrul mișcării sau al statului legionar.

Studentimea trebuie să aibă un nou ideal și un nou obiectiv pe linia de spiritualitate a Mișcării Legionare. Ea trebuie să anticipeze ceea ce poporul nostru a crescut, acum în duhul legionar va trebui să se realizeze mai târziu.

Poate că ați fi seduși să vă gândiți — studenți și camarazi — la obiectivul refacerii țării, care e atât de imediat și material. Studentimea însă nu poate să-și limiteze activitatea în a întovărăși credincios o acțiune de stat care frământă azi toate spiritele. Ea nu poate lipsi dela marea bătălie. Dar misiunea ei e cu mult mai îndepărtată.

Obiectivul la care vă gândiți este minor pentru voi. Astăzi o națiune nu trăiește numai prin mărimea teritoriului, ci mai ales prin puterea ei de participare la clădirea Europei noi. Misiunea noastră este să fim precursorii unei probleme de generație europeană în țara noastră, care nu poate fi decât de structură națională, cu tendințe universale. Europa nouă a veacului al douăzecelea se clădește pe mișcările naționaliste de pretutindeni, între cari există strânse afinități spirituale și un trecut comun de lupte și de jertfe pentru același ideal.

Națiunea română și cu ea Mișcarea Legionară vă investește astăzi cu această nouă misiune. După ce ați câștigat toate bătăliile de până acum; să luptați alături de tineretul revoluțiilor naționaliste din întreaga lume, pentru înfăptuirea Europei noi, până la biruința finală!

Grandioasa sărbătorire a zilei de 10 Decembrie în Capitală

București, 11.— Ziua de 10 Decembrie a fost sărbătorită în Capitală cu tot entuziasmul pe care îl poate da această cea dintâi prăznuire a începutului de lupte studențești, acum când, după 11 ani, idealul pentru care a luptat studentimea a început să se implinească, în noul Stat Național Legionar.

La orele 10, detașamente de cămași verzi dela toate Facultățile și Academii se aflau în Casa studențească. La ora 10 și 30 a sosit la locul adunării d. Horia Sima, comandantul Mișcării Legionare și v. președinte al Consiliului de miniștri, însoțit de d. Viorel Trifa, președintele U. N. S. C. R., Traian Brăileanu, ministrul educației naționale și de reprezentanții studentimii germane și italiene. La intrarea în sală, comandantul Mișcării a fost obiectul unei entuziaste și studențești manifestații de simpatie.

SALUTUL REPREZENTANȚILOR STUDENTIMEI GERMANE ȘI ITALIENE

D. Viorel Trifa, președintele U. N. S. C. R., deschizând seria cuvântărilor, a dat cuvântul d-lui dr. Franz Roenenberger, conducătorul studenților germani, care a adresat următorul salut:

Sunt fericit să aduc studentimii române salutul studentimii Germaniei național-socialiste.

Cu acest prilej gândul nostru se îndreaptă în primul rând către Căpitan, al cărui martiriu în lupta d-voastră naționalistă este cunoscut tuturor. Suntem bucuroși că această colaborare româno-germană este din nou îndrumată pe căile ei tradiționale, grație mișcării legionare.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

A luat apoi cuvântul trimisul tineretului universitar italian, care a spus:

Camarazi studenți ai României Legionare!

Vin să vă aduc salutul tineretului universitar italian, intrucât studentimea italiană simte o deosebită simpatie pentru tineretul român, care merge paralel cu al nostru, în opera lui de renaștere.

Ca și voi, am crezut și noi în Căpitanul vostru și în idealurile lui naționaliste. Eu vă asigur că în Italia studentimea italiană are deplină încredere în voi și în destinul vostru. Noi suntem siguri că până la urmă, în cadrul Mișcării Legionare, România va ieși victorioasă.

DISCURSUL D-LUI VIOREL TRIFA, PRESEDINTELE U. N. S. C. R.

A luat apoi cuvântul d. Viorel Trifa, președintele U. N. S. C. R., care a spus: Sărbătorim ziua de 10 Decembrie într'un stat legionar. Este acesta un punct la care am ajuns și pentru care a trebuit să treacă foarte mulți ani. Nici mai mult nici mai puțin decât 18 ani.

Desigur că istoria nu se scrie întotdeauna după fapte, ci mai de multe ori și după hârjoage; dacă însă va fi cineva care să o scrie după fapte, atuncea va avea să scrie un capitol important: Lupta studentimii române creștine timp de 18 ani.

În toată această vreme studentimea română creștină a fost un corp organizat și a fost mai ales un corp care întotdeauna a luptat. Pentru că așa am înțeles noi misiunea noastră: de luptători ai unui neam.

ACȚIUNILE STUDENȚEȘTI ÎN CEI 18 ANI

Ceea ce caracterizează acțiunile studențești în cei 18 ani de până acum este în primul rând antisemitismul, în al doilea rând este lupta împotriva fostelor clase conducătoare și în al treilea rând, adeziunea totală pentru Căpitan. Studentul român a fost antisemit nu pentru că a citit într-o carte că trebuie să fie împotriva jidanilor, ci pentru că a simțit că nu mai poate trăi în țara lui.

LUPTA ÎMPOTRIVA CLASEI CONDUCĂTOARE

Cu timpul, studenții au fost nevoiți să constate că treburile în stat merg rău, merg tot mai rău și atunci a început lupta împotriva clasei conducătoare, care nu avea nimic comun cu poporul.

Acesta este duhul sănătos dela țară, care venea să imprime mișcării studențești din România o notă nouă, o notă revoluționară.

DRUMUL ARĂTAT DE CĂPITAN

Dar nici aceasta nu era destul dacă această luptă împotriva clasei conducătoare avea să reușească sau nu, eu nu știu; a apărut însă în istorie Căpitanul și ne-a dat o linie nouă: pe aicea trebuie să mergeți împreună ca să puteți realiza totul.

De aceea, al treilea caracter al mișcării tineretului a fost adeziunea totală pentru Căpitan. Mândria vieții noastre este că ne-am atașat total Căpitanului și când a fost în închisori și când a fost omorât și în permanență a rămas pe linia

trasată de El. Adezuni cu rezerve n'a fost în viața noastră. Cămăși jumătate verzi, jumătate de altă culoare nu a fost în viața studentimii.

Oratorul face apoi istoricul luptelor studențești în cadrul Mișcării Legionare spunând că regimurile trecute au distrus multe vieți, dar ceea ce nu au putut distruge a fost credința în biruință.

Misiunea noastră este să creem din acest corp studențesc un corp de elită, și facem ca aici să se pregătească conducătorii de mâine, să facem ca din bibliotecă și de pe terenul de luptă să iasă conducătorii de mâine adevărați ai României!

CUVANTAREA D-LUI D. GROZEA, COMAND. CORPULUI MUNCITORESC LEGIONAR

A urmat apoi cuvântarea d-lui Dumitru Groza, comandantul Corpului Muncitoresc Legionar, care a spus între altele: Dușmanii neamului românesc și a străvechii noastre credințe urmărind totdeauna desbinarea neamului și distrugerea completă a patriei, au isbutit să rădice între muncitori și studenții români un zid uriaș, care ne-a despărțit zeci de ani, prin învrăjbiri indeomsonice și lupte între frați. Este o metedă care duce popoarele la năruire.

Prin dumnezeiască înțelepciune, țării și lupta adărză a Căpitanului nostru, 10 Decembrie, când s'a săvârșit cea dintâi înțelegere și unire între muncitori și studentimea română, zidul de ur și mișelie s'a prăbușit în pulbere la pământ.

Astăzi această unire, stropită eu sângele muceniciei noastre comune, este o granit.

În ceasul învierii și al birninței, mână care scrie și mâna care bate nicoval s'au găsit încheiate pe același steag, pe aceeași spadă: steagul Legiunii și spadă Arhanghelului Mihail.

Ne-au unii toul și de aceea nu ne mai poate despărți nici tunetul, nici trăsnetul, nici focul, nici apa, iar moartea și va găsi strănși unii în jurul comandantului nostru Horia Sima.

Camarazi! În acest prim 10 Decembrie al biruinței noastre să jurăm duhului Căpitanului și duhurilor tuturor studenților și muncitorilor morți pentru Legiune și în credința legionară. Să jurăm și să pornim cântând la muncă, la luptă și la victorie!

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Trăiască comandantul nostru Horia Sima!

Trăiască România Legionară!

Orice întreprindere de stat sau particulară poate fi militarizată

București, 11.— Prin decret-lege orice instituție sau întreprindere de stat sau particulară poate să fie militarizată oricând interesele superioare ale statului ar cere.

Prin militarizare se înțelege punerea sub regim de control, disciplina și jurisdicțiunea militară a instituțiilor și întreprinderilor de stat sau particulare, precum și a întregului personal al acestora, care va fi scotit rechiziționat.

Pe timpul cât instituțiile și întreprinderile sunt militarizate, ierarhia și salarizarea întregului personal rămân acelea stabilite prin legile, regulamentele, statutele sau dispozițiunile anterioare de organizare ale instituției sau întreprinderii respective, oricare ar fi situația pe care personalul o are în armată și indiferent dacă face sau nu parte din armată.

SEMNE DISTINCTIVE

Pe timpul militarizării întregul personal al instituției sau întreprinderii militarizate va purta la îmbrăcămintea obiș-

nuită, pe brațul stâng, o brasardă de culoare kaki, lată de 10 cm., cu inițialele sau emblema instituției sau întreprinderii respective.

Instituțiile și întreprinderile militarizate se află, pe timpul militarizării, sub controlul Marelui Stat Major, exercitat direct sau prin organe militare anume destinate.

MASURI DE PAZA

Asigurarea ordinii, disciplinei și pazei instituției sau întreprinderii militarizate sub control se poate face la nevoie prin-

tr'un comandant militar și gardă necesară. Personalul militarizat este supus pentru orice abateri derivând direct din serviciile ce îi sunt încredințate sau săvârșite cu prilejul acestor servicii, disciplinei și jurisdicției militare.

Aplicarea măsurilor disciplinare, precum și întocmirea actelor de trimitere în judecată revin organelor militare de control.

Stabilirea instituțiilor și întreprinderilor care se militarizează, durata militarizării și organul de control se fixează prin decret.

Un singur vas de război german a scufundat în Atlantic peste 100.000 de tone de vase inamice

Berlin, 11 (Rador). — Înaltul comandament al forțelor armate germane comunică:

Un vas de război german, care operează în apele Oceanului Atlantic și despre

a cărui activitate se dăduseeră parțial rezultate, anunță că cifra tonajului vașoarelor scufundate de el a depășit te-

talul de o sută de mii tone.

Tipografia Legionară (fostă „Brassoi La pok”), Brașov, Str. R. Carol I. Nr. 56-58